

Mod og energi i kirken

Københavns Kantatekor og -orkester fortolkede "Johannespassionen"

koncert

J.S. Bach: Johannespassionen.
Holmens Kirke, Københavns
Kantatekor og -orkester, dirigent:
Torben H.S. Svendsen.

En sammenligning mellem Johann Sebastian Bachs to geniale korværker "Johannespassionen" og "Matthæuspasjonen" er naturligvis foretaget mange gange. Det enkle bud er, at førstnævnte dels er mere dramatisk i sit snit – koret spiller flere gange en ligefrem aggressiv rolle – dels kortere. I den version, som Københavns Kantatekor og -orkester under ledelse af Torben H.S. Svendsen inden påske præsenterede i Holmens Kirke, varede de musikalske og verbale udfoldelser små to timer.

Men "Johannespassionen" er vitterlig en ordentlig mundfuld at give sig i kast med for de cirka 60 dedikerede sangere, der til hverdag over onsdag aften i Kildevældskirken på Østerbro. Men koret har siden sin grundlæggelse i 1984 turdet binde an med en række af musikhistoriens mest udfordrende korværker – eksempelvis Händels "Messias", Mozarts requiem, Verdis requiem, Dvoraks "Stabat Mater" – og selvom de sanglige præstationer denne aften ikke kunne kaldes egale, demonstrerede man også ved denne lejlighed mod på opgaven og havde den rette energi, ikke mindst i de hårrejsende dramatiske passager, værket er så rigt på.

Fortælleren i dette drama er ligesom i "Matthæuspassi-

onen" den tenor, der i rollen som evangelisten binder værkets forskellige elementer sammen. Rasmus Gravers Knive er stilsikker i den funktion og har en smuk stemme, men rollen er voldsomt krævende, når man også skal synge de "løse" tenorarier – eksempelvis måtte han efter det gribende "weinete bitterlich" (om Peters bitre gråd, da hanen g^her, efter at han tre gange har fornægtet Jesus) straks i gang med den hundesvære arie "Ach, mein Sinn". Overbelastningen lurede et par gange.

Michael Weyandt sang en troværdig, men ikke videre markant Jesus, mens Telt Kanstrup sang Pilatus og et par basarier med god pondus. Linnéa Lomholts fyldige altstemme var et smukt element i opførelsen, mens sopranen Nina Bols Lundgreen gennemførte tappert, til trods for at dirigenten umiddelbart inden den indledende korsats erklærede, at hun var noget indisponibel.

Kor og dirigent sluttede fornemt af. Dels med den inderligt smukke "Ruht wohl, ihr heiligen Gebeine" og endelig det 40. og sidste nummer i passionen, den koral, der slutter med ordene "Ich will dich preisen ewiglich" – for evigt vil jeg prise dig. Løftede taget sig ikke en smule? Tre store stjerner til det østerbroske kor.

PETER DÜRRFELD

kultur@k.dk